

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ
[www.philosophical-research.org]

ΣΕΜΙΝΑΡΙΑ
ΙΣΤΟΡΙΚΟΦΙΛΟΣΟΦΙΚΟΥ ΛΟΓΟΥ
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Α. ΠΙΕΡΡΗΣ

ΚΥΚΛΟΣ ΚΗ'
ΠΕΡΙΟΔΟΣ 2014 - 2015

Το Νόημα της Ιστορίας

Παράλληλη Σειρά
Σεμινάριο 2^ο
Πέμπτη 6^η Αυγούστου 2015

Το Σεμινάριο: Ο Κούρος της Φιγαλείας και η
Μορφολογία και Ιστορία των Ρυθμών Αρχαϊκής Μνημειακής
Πλαστικής (σελ. 2-3)

Μανιφέστο: Τι Φταίει; Ο Καθεστωτικός Ευρωπαϊσμός
αιτία της κακοδαιμονίας μας (σελ. 4-24)

Συνεχίζουμε αυτή την **Τρίτη, 11 Αυγούστου στις 8 το βράδυ**, με το δεύτερο σεμινάριο της συμπληρωματικής σειράς αφιερωμένης στην μελέτη της Ελληνικής γλυπτικής ως προνομιούχου φανέρωσης του κλασσικού βιώματος. Η συστατική εμπειρία του Ελληνισμού ήταν το Δωρικό βίωμα του Κάλλους, και αυτό εκφράστηκε στον υψηλό πολιτισμό με την εστιακή έμφαση στην ποίηση και τις εικαστικές τέχνες, κατ'εξοχήν δομές του φαίνεσθαι και της επι-φάνειας. Ιδιαίτερος πολιτιστικός άξονας ήταν η γλυπτική , φανέρωση της μορφής της οργανικής ζωής με κορύφωση τον Θεάνθρωπο, την τέλεια παράσταση του ανθρώπινου κάλλους ως πραγματικής ιδέας και ιδεώδους πραγματικότητας.

Αυτή την φορά θα ασχοληθούμε με τους Ρυθμούς της πλαστικής δημιουργίας στην αρχαϊκή εποχή. Θα μελετήσουμε την συνάφειά τους προς τους αρχιτεκτονικούς ρυθμούς. Θα εξετάσουμε τις βασικές τοπικές παραλλαγές. Και θα επικεντρωθούμε στην κομβική σημασία του Κούρου της Φιγαλείας για την ανάδυση και εξέλιξη της μνημειακής πλαστικής μορφολογίας.

Θεματικός τίτλος θα είναι:

Ο Κούρος της Φιγαλείας
και η Μορφολογία και Ιστορία
των Ρυθμών Μνημειακής Αρχαϊκής Πλαστικής

Στο Σεμινάριο θα υπάρξει συνεχής ροή προβολών αρχαίων έργων και η ανάλυση θα διεξαχθεί με αναφορά σε αυτές.

Για προετοιμασία μπορείτε να συμβουλευθείτε μια σειρά σχετικών μελετών μου ανηρτημένων στον ιστότοπο του Ινστιτούτου, τμήμα Research Projects, στις κατηγορίες κυρίως «Ολυμπιακές Μελέτες» και «Δωρικές Μελέτες».

Η εκδήλωση αυτή και οι επόμενες θα πραγματοποιηθούν στο βιβλιοπωλείο Anima Libri (38° 15') του Λεωνίδα Πανόπουλου, Κολοκοτρώνη 34 μεταξύ Κορίνθου και Μαιζώνος αριστερά κατερχομένω.

*Μονόδρομος για την Ελλάδα
η έξοδος από την Ευρωζώνη.*

ΤΙ ΦΤΑΙΕΙ;

*Ο Καθεστωτικός Ευρωπαϊσμός,
αιτία της κακοδαιμονίας μας.*

...ἀδύνατον ἀπὸ τοῦ πρώτου καὶ τοῦ ἐν ἀρχῇ ἡμαρτημένου μὴ
ἀπαντᾶν εἰς τὸ τέλος κακόν τι.

Αριστοτέλης, Πολιτικά, Ε, 1302a 5-7

Αν το ζήτημα ήταν όντως οικονομικό (όπως θα έπρεπε να είναι κατά την κοινή λογική), η αλήθεια είναι προφανής: ήταν παρανοϊκό ή προδοτικό που η Ελλάδα μπήκε στην Ευρωζώνη, φαντασίωση ή προδοσία την κράτησε μέσα στο τρελλοκομείο και δεν την έβγαλε το συντομώτερο αφ' ότου μπήκε, είναι δόλια προδοσία που την εγκλωβίζει μέσα τώρα και δεν την απελευθερώνει αμέσως τώρα.

Αλλά το θέμα δεν ήταν και δεν είναι θέμα οικονομικής λογικής. Είναι θέμα αντιδημοκρατικής μεθόδευσης και εξυπηρέτησης άνομων συμφερόντων της ολιγαρχίας.

Η τακτική του Καθεστώτος είναι απλή. Μας έμπλεξαν βάζοντάς μας μέσα, μας τάισαν φαντασιώσεις κρατώντας μας μέσα, μας πότισαν μνημόνια επί μνημονίων όταν η κρίση που ήταν βέβαιο ότι θα ξεσπάσει ξέσπασε – για να λένε πομπωδώς και τεθλιμένως, κάθε φορά που τίθεται εκ των πραγμάτων το ερώτημα αν αξίζει το είδωλο του Ευρώ τόσες θυσίες, την περίφημη ρήση: τώρα είμαστε μπλεγμένοι και δεν υπάρχει διέξοδος από τον Λαβύρινθο, πρέπει να μείνουμε και να μοχθήσουμε μέσα βορά στον Μινώταυρο. Τόσο βλακώδης είναι η παρανοϊκή «λογική» τους. Ξεχνάνε οι εριννυόπληκτοι ότι το Τέρας είναι απόγονος, ισοδύναμος υιός της Ευρώπης (Ευρώπη ~ Πασιφάη ~ Πανσέληνος).

Το ίδιο έκανε και η παρούσα Κυβέρνηση του Καθεστώτος. Αφήσε τον χρόνο και τα αποθεματικά και τις δυνατότητες πολλαπλών συντονισμών να ρέουν και να χάνονται, κορόιδεψε χυδαία το κόμμα στο οποίο κυρίως στηρίζεται ως Κυβέρνηση και τους πολίτες ότι τάχα διαπραγματεύεται πραγματικά που σημαίνει ότι αν δεν καταλήξει σε αποδεκτή συμφωνία θα ενεργοποιήσει το εναλλακτικό σχέδιο, και την τελευταία στιγμή, με ένα εκκωφαντικό ΟΧΙ του Λαού στα όπλα της, εδήλωσε ανερυθρίαστα ότι τώρα είναι πολύ αργά για εναλλακτικό σενάριο!

Δεν τους ενδιαφέρει η ατίμωση. Είναι στην υπηρεσία εντολοδόχος του Καθεστώτος. Ξεχνούν οι φρενοβλαβείς ότι η τιμή είναι η αδιαπραγμάτευτη αξία του Έλληνα.

Τούτων ούτως εχόντων δεν θα μείνω στο οικονομικό θέμα. Αλλά θα σας οδηγήσω στο ουσιώδες ζήτημα, η διαλεύκανση του οποίου οδηγεί με μαθηματική βεβαιότητα στον μονόδρομο εξόδου από το Ευρώ.

Υπάρχει ένα βασικό μέγα ερώτημα πάνω από όλα τα προβλήματα, συνοψίζοντάς τα:

Γιατί η Ελλάδα είναι τέτοια αποτυχημένη χώρα;

Γιατί η πολιτική της ιστορία είναι τόσο ανώμαλη, μέχρι την αντιδημοκρατική υστερία της παρούσας Κυβέρνησης του Καθεστώτος;

Γιατί κάθε σπάνια φωτεινή σελίδα (πολιτική, στρατιωτική, οικονομική) στο ημερολόγιό της ακολουθείται από πολλές-πολλές σελίδες ζόφου;

Γιατί αντί να πετάξει πολιτισμικά μετά την απελευθέρωση, ακολούθησε πτωτική πορεία παρακμής χωρίς μάλιστα ακμή – μέχρι να παγιωθεί σαν χώρα αδιόρθωτα χαμηλού πολιτισμικού επιπέδου;

Γιατί η επιρροή της είναι μηδαμινή, συνεχώς δε επαιτεί (σε ζήτηση χωρίς προσφορά) και εκπορνεύεται (σε προσφορά δίχως ζήτηση);

Γιατί είναι αντικείμενο θλίψης των συναισθηματικών και καγχασμού των λογικών σε όλον τον κόσμο;

Φταίμε οι Έλληνες, όπως το Καθεστώς της Αναξιοκρατίας και Φαυλοκρατίας θέλει να διαδώσει (ανεπιτυχώς);

ΟΧΙ.

Για την οικτρή κατάντια της χώρας φταίει το Καθεστώς.

Υπάρχει μια συστηματική δυσαρμονία στη χώρα μεταξύ Ηγεσιών (leading elites) και Κοινωνίας. Μεταξύ του Συστήματος θέσμησης της Κοινωνίας σε Κράτος αφενός και της φύσης και χαρακτήρα του Λαού αφετέρου.

Ως συνέπεια το Καθεστώς παρασιτικά εκμεταλλεύεται την Κοινωνία, ο δε Λαός δεν συνεργάζεται με το Καθεστώς.

Λίγη απλή μεταφυσική για να εξηγήσουμε την πολιτική ιστορία.

Κάθε δύναμη είναι δύναμη μιας ουσίας.

Ό,τι είναι, είναι κάτι. Η ύπαρξη είναι ύπαρξη μιας μορφής του Είναι. Υπάρχει πρωτίστως η ουσία ως μορφή. Οι εξωτερικές σχέσεις δεν είναι μέρος της ουσίας του όντος αλλά εξ-αρτώνται από αυτήν.

Με το να είναι κάτι, το ον έχει δύναμη. **Στη μορφή του συνίσταται η δύναμή του, στην ευδομία συνίσταται η καλή λειτουργικότητα. Δύναμη είναι το καλώς έχειν του όντος, το ευ είναι, ο οργασμός της μορφής μιας ύπαρξης.**

Πάνω στην ταυτότητα του καθενός θεμελιώνεται η δύναμή του. Η δύναμη είναι πάντα ιδιότητα ενός πράγματος. Δεν προέρχεται από σχέσεις, αν και σωστές σχέσεις μπορούν να επεκτείνουν και βαθύνουν το πεδίο εφαρμογής της. Η πρωταρχική δύναμη δεν δίνεται, δεν χαρίζεται, δεν δανείζεται. Όπλα παραχωρούνται ή πωλούνται, δύναμη ποτέ.

Πρώτες ύλες ή κεφάλαια μπορείς να έχεις και να είσαι πτωχός. Χρήματα μπορείς να έχεις και να σου είναι άχρηστα. Οι πακτωλοί των εισροών στην Ελλάδα για μια σχεδόν δεκαετία (1998-2008) όχι μόνο δεν ωφέλησαν, αλλά έβλαψαν μεγασθενώς.

Δύναμη οικοδομείται και αυξάνεται πάνω στα γερά θεμέλια της ταυτοτικής ουσίας σου. Και είναι καταδική σου αν είναι πραγματική. Η δοτή δύναμη είναι ονείρωξη, δεν είναι οργασμός. Χειρότερα, είναι φαντασίωση και αυταπάτη βλαπτική. Άλλο φυσικά το ότι η πραγματική δύναμη, όπως είπα, με τους κατάλληλους συνδυασμούς πολλαπλασιάζει την ενέργειά της. Και τρίτο διαφορετικό επιπλέον ότι με ακατάλληλους συνδυασμούς μια δύναμη μειώνει την αποτελεσματικότητά της.

Η συνολική και παταγώδης αποτυχία της χώρας του Νεοελληνικού κρατιδίου και μορφώματος έχει μια κύρια αιτία, την αδυναμία του. Και αυτή απορρέει από τον ετεροπροσδιορισμό της, όπως η δύναμη αναπτύσσεται από τον ταυτοτικό αυτοπροσδιορισμό μιας οντότητας.

Η Κατάρα του ΝεοΕλληνισμού είναι ο Ευρωπαϊσμός.

Ο Ευρωπαϊσμός σαν φαινόμενο Ευρωπαϊκής παρακμής που εμφανίστηκε πολιτικά στον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο (αποκαλυπτικό μανιφέστο η "Paneuropa" του Αυστριακού Coudenhove-Kalergi, πρώτη έκδοση 1923) και έχει καταλήξει στο τέρας της Ευρωζώνης, (η Ευρώπη απεγέννησε τον Μινώταυρο, όπως στον μύθο !) δεν μας αφορά εμάς τους Έλληνες παρά δευτερευόντως και εμμέσως.

Εμάς μας αφορά και μας καίει ο Ευρωπαϊσμός ως

(1) ιδεοληψία του ΝεοΕλληνικού Κατεστημένου ότι η χώρα θα προοδεύσει αν γίνει Ευρωπαϊκή, αν δηλαδή μιμηθεί δομές, πολιτικές

και συμπεριφορές «Ευρωπαϊκές» σε συλλογικό ακόμη και σε ατομικό επίπεδο!, - ως

(2) πολιτική προσπάθειας εφαρμογής της ιδεοληψίας αυτής, - και ως

(3) στρατηγική ένταξης της χώρας κατά απόλυτη προτεραιότητα στις Ευρωπαϊκές διαδικασίες και εξελίξεις, και μάλιστα στον πυρήνα τους.

Τα (1) και (2) είναι συστατικά στοιχεία του ΝεοΕλληνικού εκτρωματικού κράτους, το (3) προσετέθη σύμφωνα με τις μεταπολεμικές διεργασίες στην Ευρώπη.

Η ριζική αιτία της ΝεοΕλληνικής κακοδαιμονίας είναι ακριβώς ο Ευρωπαϊσμός. Για τρεις λόγους – και έναν ακόμη.

α) Πολιτισμικά Ελληνισμός και ιστορική Ευρώπη είναι δυο χωριστοί κόσμοι.

Υπήρξαν σημαντικές ομοιότητες και συνεπακόλουθη οικειοποίηση πολιτισμικής «ύλης» του παλαιότερου από τον νεότερο πολιτισμό στην περίπτωση του αρχαίου Αιγυπτιακού και Ελληνικού φαινομένου, αλλά αυτό φυσικά δεν σημαίνει ότι ο Ελληνικός είναι οργανική συνέχεια του Αιγυπτιακού ή ότι και οι δυο συνανήκουν στην ίδια πολιτισμική ταυτότητα ως διαφορετικές φάσεις ή ποικιλίες της.

Το ότι στην Ευρώπη, και όλως ιδιαιτέρως στη Γερμανία, μια τάση στο πνευματικό στερέωμα του υψηλού πολιτισμού της διακατέχεται καθοριστικά από το ιδεώδες του κλασσικού Ελληνισμού – ή το ότι στην Ιταλία επιβιώνει, μόνιμα στη λαϊκή βάση και κατά καιρούς στη μεγάλη πολιτιστική σκηνή το Λατινικό και Ρωμαϊκό παρελθόν – - δεν αλλοιώνει την ουσιώδη διαφορετικότητα και υπαρξιακή ασυμβατότητα Ελληνικού και Ευρωπαϊκού.

Αντιθέτως, η ζώσα συνέχεια του Ελληνικού από την κλασσική περιωπή στη δημοτική γνησιότητα του Λαού είναι έκδηλη και καθοριστική. Ξαναλέω. Η λαϊκή παραδοσιακή αρχιτεκτονική της Πελοποννήσου είναι Δωρική, ο αξιακός κώδικας του σύγχρονου Έλληνα εστιάζεται στην επί-δειξη και την τιμή όπως του αρχαίου στην αριστεία και την αιδώ, το ηρωικό και το λυρικό των Δημοτικών τραγουδιών σώζει το πάθος δια του κάλλους όπως στην πεμπτουσία της ποιητικότητας του Κλασσικού Ελληνισμού, στον Όμηρο και τον Πίνδαρο και τους μεγάλους τραγικούς.

Πόσο αναίσθητος μπορεί να είναι ο πίθηκος της Ευρώπης για να μην καταλαβαίνει ότι μεταξύ Παρθενώνα και του Καθεδρικού Ναού της Κολωνίας διανοίγεται βιωματικό και μορφολογικό χάος; Αλλά στο ρητορικό ερώτημα την απάντησή μου την ξέρετε: όσο η ηγετική αναξιοκρατία του Καθεστώτος καταλαβαίνει από Δωρικό ρυθμό, άλλο τόσο καταλαβαίνει από το Γοτθικό. Και όσο συντονίζεται προς τον Στησίχορο, άλλο τόσο προς τον Schiller. Ήτοι καθόλου.

β) Ο γεωπολιτικός χώρος της Ελλάδας είναι το μεγαλοδύναμο ΒαλκανοΜικρασιατικό πεδίο. Ο χώρος αυτός και το περιφερειακό (πλέον, όχι πια παγκόσμιο) Ευρωπαϊκό πεδίο είναι δυο διαφορετικοί κόσμοι.

Ανήκομεν γεωπολιτικά εκεί που μας έβαλε γεωγραφικά ο Θεός! Όχι εκεί που αποφθέγγεται ληκυθοεπίσημα η πολιτική άνοια.

Επί πλέον, το δικό μας πεδίο έχει επιδείξει εξαιρετική αντοχή και συνοχή στον χρόνο. Συνίσταται σε δομές μακράς διαρκείας, όπου οι εσωτερικοί ανταγωνισμοί είναι κρίσεις για το ποιος μπορεί να εξασφαλίζει την ενότητά του καλύτερα, για το ποιος είναι ο ισχυρότερος παράγων ολοκλήρωσής του. Το ΒαλκανοΜικρασιατικό πεδίο έχει λογική κεντρομόλου δυναμικής. Αυτήν εξέφραζε και η

ενεργή στρατηγική του Βαλκανικού Συμφώνου κατά τον Μεσοπόλεμο. Η άφρων απεμπόληση της πολιτικής αυτής μετά το 1954 ήταν γεωπολιτικά καταστροφική για τη χώρα και οδήγησε στην πλήρη στρατηγική αποδυνάμωσή της. Τα φαιδρά καμώματα των αναποτελεσματικών συνεννοήσεων με Ισραήλ και Αίγυπτο είναι απόδειξη της γεωπολιτικής καταρράκωσης της Ελλάδας, όπως και το γελοίο σύνθημα ότι τα σύνορα της Ελλάδας είναι σύνορα της Ευρώπης. Αβυσσαλέα είναι η ανθρώπινη ηλιθιότητα (δογματίσε ο Einstein) και η προδοσία (προσθετέον).

Αντιθέτως προς την διαχρονικά ελκτική και σταθεροποιητική δύναμη των μερών του οικείου μας γεωπολιτικού πεδίου (όμοιον ομοίω), **ο Ευρωπαϊκός χώρος είναι κόσμος μόνιμα διαμελισμένος με αποκρουστική δύναμη μεταξύ των μερών του. Η λογική κεντρόφυγων δυνάμεων υπερισχύει εκεί κάθε προσπάθειας ενοποίησης.**

Ισχυρή Ελλάδα σε ένα ενεργό ΒαλκανοΜικρασιατικό πεδίο μεγιστοποιεί τον γεωστρατηγικό της ρόλο σε δημιουργικές σχέσεις προς τις μείζονες Ευρωπαϊκές (Βρετανία, Γερμανία) και την Ευρασιατική Δύναμη (Ρωσία).

Το ΒαλκανοΜικρασιατικό γεωπολιτικό πεδίο είναι το ίδιο Ευρασιατικό, ο εστιακός και δυναμικός πυρήνας μάλιστα της Ευρασιατικής Μεγάλης Νήσου. Και μέσω της Μεσογείου θάλασσας, του Πόντου στο κέντρο της Ευρασιατικοαφρικανικής Νήσου (με τον Ωκεανό να την περιρρέει όπως στις αρχαίες μυθολογίες), το ΒαλκανοΜικρασιατικό πεδίο έχει άμεση οργανική σχέση προς το Μεσανατολικό, επιπλέον της δια ξηράς γειτονιάς του.

Δεν είναι μόνο τιτανικό θρησκευολογικό σφάλμα το ότι δεν βρέθηκε συναρμοστική λύση στο Μονοφυσιτικό πρόβλημα, κατά τους μεταβατικούς αιώνες από τον αρχαίο στον βυζαντινό κόσμο, επί τη βάσει της Κυρίλλειας διατύπωσης, αλλά αντιθέτως αφέθηκε να σφραγίσει την έκφραση του δόγματος η απλοϊκή, τυπολατρική και αφώτιστη

μισαλλοδοξία της Ρώμης. Το πρώτο μείζον πρόβλημα διάστασης και διάσπασης Ανατολής-Δύσης έγινε τον 4^ο αιώνα μ.Χ. Ο Φώτιος (9^{ος} αιώνας) και ο Μιχαήλ Κηρουλάριος (11^{ος} αιώνας) απλά οδήγησαν το ζήτημα στη φυσική του κατάληξη, στο Μέγα Σχίσμα, θρησκευτική έκφραση του Πολιτισμικού και Γεωπολιτικού σχίσματος.

γ) Ο ιδιοχαρακτήρας του Έλληνα μορφοποιεί άλλο «Κόσμο» από αυτόν του Ευρωπαίου.

Στο πολιτικοοικονομικό επίπεδο και τη δόμηση της κοινωνίας σε κράτος η χασματική διαφορά ταυτότητας δημιουργεί δομές και πρακτικές τελείως διαφορετικές. **Η ουσία της διαφοράς έγκειται στο εξής. Ο Έλληνας χρειάζεται στη διάρθρωση του Κρατικού ολοκληρώματος την ταυτόχρονη και συναρμοσμένη συνύπαρξη δυο αρχών: της αρχής της μέγιστης ατομικής ελευθερίας και της αρχής του πυκνότερου κοινωνικού ιστού.**

Αυτό πραγμάτωνε η αρχαία Ελληνική πόλη, όπως και το μετέπειτα κοινοτικό σύστημα. Το απόλυτο αγωνιστικό ιδεώδες, ο αγώνας αριστείας σε όλους τους τομείς της ανθρώπινης δραστηριότητας, εύρισκε το βέλτιστο πλαίσιο ανάδειξης των ατομικών ικανοτήτων στην απόλυτη κοινωνική συνοχή. Εκτός πόλης ο πολίτης ήταν απροστάτευτο έρμαιο συγκυριών. Στην πόλη το άτομο εύρισκε όχι μόνον την ασφάλεια αλλά και το εφελτήριο για την επίτευξη του καλύτερου εαυτού του. Ανάλυση διδάσκει πώς επετυγχάνετο η ευνοϊκή σύζευξη των δυο αρχών κατά περίπτωση. Γιατί ποικιλία επικρατούσε και σε αυτό. Ο τρόπος πραγμάτωσης της συνέργειας των δυο αρχών διέφερε από πόλη σε πόλη στην αρχαία Ελλάδα, όπως και από κοινότητα σε κοινότητα επί Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, με θαυμαστά αποτελέσματα. Που σημαίνει την αναγκαία προσαρμογή των αφηρημένων αρχών στο συγκεκριμένο ανθρώπινο δυναμικό.

Αυτό λοιπόν που έκανε ο Λυκούργος για να μετατρέψει τις αδέσποτες ορεσίβιες αγέλες των νεαρών Δωριέων σε κοινωνικό οργανισμό που σηματοδότησε την άνθιση του Ελληνισμού στην αρχαϊκή νεότητά του και αναβίβασε τη Σπάρτη στην ηγεμονική αρχή – την επινόηση δηλαδή χωρίς μίμηση και δανεισμό του συστήματος που ταίριαζε στην ταυτοτική φυσιογνωμία του Λαού, και ανεδείκνυε τα συγκριτικά του πλεονεκτήματα – αυτό ακριβώς χρειαζόμαστε τώρα. Είναι αυτό που ΔΕΝ έγινε από σύστασης του ΝεοΕλληνικού Κράτους και που εξηγεί τη μόνιμη αποτυχία και υποβάθμισή του μέχρι της σημερινής κατάπτωσής του στο βόρβορο της ταπείνωσης και ατιμίας.

Αντιθέτως ο Ευρωπαίος δεν γνωρίζει από φυσική προσαρμογή ελευθερίας και τάξης, γιατί δεν ξέρει τι θα πει φυσική τάξη. Έτσι επινοεί μια τεχνητότητα: ελευθερία για αυτόν είναι η ελεύθερη επιλογή μιας δεσμευτικής τάξης, όχι η ανεμπόδιστη ανάπτυξη και αυτοπροσδιορισμός της φυσικής τάξης. Το άτομο συνθλίβεται εκεί σε μια μάζα, τις ομογενοποιημένες μάζες των εθνικών Ευρωπαϊκών Κρατών, τα φτιαχτά και ταλαίπωρα έθνη. Βασανιστήρια εφαρμόστηκαν γι' αυτές τις ομογενοποιήσεις: η εξολόθρευση των «Καθαρών» στο Λαγκεντόκ εξαφάνισε τη μεσαιωνική ακμή της μεσογειακής Γαλλίας υπέρ του Φραγκικού Βορρά. Και αιώνες μετά η Νύχτα του Αγίου Βαρθολομαίου συνέχισε την πρακτική. Για να επιβιώσει το Ευρωπαϊκό υποκείμενο εκτός του Είναι πονάει – πρέπει να αποδεχθεί τη σιδερένια μάσκα ενός τεχνητού κανονιστικού πλαισίου. Με τη φρόκη του πόνου δυναμώνει: η ελευθερία της βούλησής του είναι η βούληση της δύναμης για να σηκωθεί πάνω στο μηδέν και μακριά από τη φυσική τάξη του Είναι.

Πιθηκισμό αυτής της ελευθερίας καταναγκασμού στην τεχνητότητα αποτελεί το σύνθημα της τωρινής Κυβέρνησης του

Καθεστώτος: «διαφωνώ αλλά θα τηρήσω τη συμφωνία». Είναι το κακέκτυπο, ο γελωτοποιός του Ευρωπαϊκού συνδρόμου ενίδρυσης στο μηδέν, όπου ο άνθρωπος (νομίζει ότι) φτιάχνει τον εαυτό του. Αυτοπροσδιορισμός για τον Ευρωπαίο θα πει αυθαιρεσία καταναγκασμού σε ένα τεχνητό πλαίσιο, η περιπόθητη «αυτοθέσμιση» για να υπάρξει ως εαυτός εκτός φύσης, ως υποκείμενο εκτός Είναι. Κατασκευάζει τον Κόσμο του στο Μηδέν, στο Μη-ον. Αυτοπροσδιορισμός για τον Έλληνα αντιθέτως σημαίνει φυσική ανάπτυξη χωρίς καταναγκασμό, άνευ εμποδίων, όπως ενός φυτού από σπόρο στο άνθος και τον καρπό, όπως ενός ζώου από σπέρμα εις ακμή μορφολογικής και λειτουργικής τελειότητας. Αυτοπροσδιορισμός, τρίτο και αίσχιστο και πιθηκίσιο, για το Καθεστώς της υποτέλειας μεταφράζεται απλά σε αισχρή εθελοδοουλεία.

δ) Ελληνισμός και ιστορική Ευρώπη: Άλλοι Κόσμοι Πολιτισμικοί, Γεωπολιτικοί, Ιδιοταυτοτικοί ή χαρακτηριολογικοί. Ο Ευρωπαϊσμός στην Ελλάδα ήταν μοιραίο να οδηγήσει από αποτυχία σε αποτυχία μέχρι τον απόλυτο εξευτελισμό της εθελοδοουλείας και υποταγής. **Οι άνθρωποι του Καθεστώτος, το Κατεστημένο των ηγετικών ομάδων, δεν είναι ούτε Έλληνες ούτε Ευρωπαίοι. Είναι πίθηκοι των Ευρωπαίων. Και αυτός είναι ο τέταρτος και φαρμακερός λόγος για τον εκμηδενισμό και την ταπείνωση της χώρας. Η πιθηκοκρατία χρησιμοποιεί τον Ευρωπαϊσμό για να παρασιτεύει στον Ελληνικό Λαό. Ο Ευρωπαϊσμός είναι η ταιριαστή ιδεοληψία της ολιγαρχίας της χώρας. Τώρα και οι ισχυροί της Ευρώπης ξέρουν (ή έχει φθάσει η στιγμή για να δείξουν ότι ξέρουν) την υποκρισία των Καθεστωτικών της χώρας. Οι άθλιοι αυτοί εντολοδόχοι του Καθεστώτος λένε σε μας ότι εξαναγκάζονται από τους Ευρωπαίους και εξηγούν σε εκείνους ότι έχουν να κάνουν με καθυστερημένο Λαό.**

Η τακτική τους είναι η ίδια στην οικονομία και στον πολιτισμό. Στην οικονομία έκαναν ό,τι μπορούσαν για να οδηγηθούν τα πράγματα σε έναν λαβύρινθο από όπου η έξοδος της αυτοδυναμίας φαντάζει μη ρεαλιστική. Και στον πολιτισμό το Καθεστώς επέβαλε έναν αφελληνισμό δια του Ευρωπαϊσμού – αναγκαία συνέπεια του οποίου ήταν η πολιτισμική καταβράθρωση της χώρας. (Ακόμη και στις κλασσικές σπουδές, τη θεολογία της Ορθοδοξίας και τη δημοτική παράδοση. **Θυμηθείτε τελευταία τον κομπλεξισμό του Μουσείου της Ακρόπολης και τις γελοιότητες με την Αμφίπολη. Τη Σκύλλα και τη Χάρυβδη της Νεορθοδοξίας και του Οικουμενισμού. Την πλήρη εγκατάλειψη κάθε προσπάθειας ενσωμάτωσης της δημοτικής ποίησης, αρχιτεκτονικής, χορού στην επίσημη πολιτιστική παραγωγή).**

Το άθλιο Καθεστώς δεν άφησε με τον Ευρωπαϊσμό του να κάνει καρπό και να πιάσει ρίζες συνέχειας το μέγα άνθος του Σολωμού και του Κάλβου. Γκρέμισε τους δυο πυλώνες ταυτοτικής αυτογνωσίας στους οποίους τελειωτικά στηρίζεται κάθε ανάταξη του ΝεοΕλληνισμού ως εις αναγκαίες και επαρκείς συνθήκες.

Το σφάλμα του Καθεστώτος δεν είναι λάθος, είναι έγκλημα καθοσιώσεως. Φυσικά διαθέτει και τους παρατρεχάμενους, τις μωρές πόρνες.

Υπάρχουν οι ηλίθια αφελείς που μπόρεσαν να πιστέψουν ότι ο δρόμος του ΝεοΈλληνα προς το κλασσικό υψηλό μέγεθος περνάει από την Ευρώπη και τον Ευρωπαϊκό πολιτισμό. Αλλά η κύρια τάση του Ευρωπαϊσμού στη χώρα μας εκφράζει την άθλια πεποίθηση ότι ο Έλληνας πρέπει να γίνει Ευρωπαίος για να προκόψει η χώρα. Γι' αυτούς τους ανθέλληνες που συμμερίζονται τέτοια θέση, ο κλασσικός Ελληνισμός, η Ορθοδοξία, η δημοτική παράδοση είναι τα πολύ αναχρονιστικά ιδεολογήματα για το παρόν, αν δεν είναι υπερτιμημένα

μεγέθη μπροστά στον Διαφωτισμό ή δεν ξέρω ποια άλλη μαλακή Ευρωπαϊκή τερατογένεση.

Ο Ευρωπαϊσμός έχει καταντήσει μηχανισμός προδοσίας στη χώρα. Το Ευρώ μηχανισμός αντιδημοκρατικής καταστολής. Έχουμε πια στην Ελλάδα τον ολοκληρωτισμό του Ευρωπαϊσμού και την Κοινοβουλευτική Δικτατορία του Ευρώ.

Σκεφτείτε: Τι σχέση έχουν οι πλειοψηφίες των 240 στην εγκάθετη Βουλή του Καθεστώτος προς το λαϊκό αίσθημα, καθαρά μάλιστα εκπεφρασμένο πρόσφατα ως ρητή Βούληση του Λαού με το Δημοψήφισμα; Υπάρχει προφανέστερη δυσαρμονία μεταξύ αντιπροσωπεύοντος και αντιπροσωποπευομένου από αυτήν που υφίσταται κραυγαλέα τώρα μεταξύ αποφάσεων της Βουλής του Καθεστώτος και Λαϊκής Βούλησης;

Και ως προς τους Κωλεττικούς (πάλι η Γαλλία!) «εθνικιστές», αυτοί φώναζαν «ο κλέφτης» για το όνομα της Μακεδονίας, «ο Μεγαλοιδεάτης» για την Αλβανία, «ο βιαστής» για την Τουρκία – και τελικά προετοίμασαν μια αποικία της Ευρωζώνης, μια επαίσχυντη υποδούλωση στη Δικτατορία του Ευρωπαϊσμού. Έδειχναν στην Ανατολή επιδείοντας φόβητρα ώστε οι Έλληνες να κοιτάνε κατά κει, και άνοιξαν όχι απλώς την Κερκόπορτα αλλά τις Υψηλές Πύλες στη Δύση. Προδότες εις υπηρεσία της εγχώριας ολιγαρχίας.

Ο Καποδίστριας είχε κατά το σύνηθές του συνοπτικά συλλάβει και επιγραμματικά διατυπώσει την αρχή της εξωτερικής πολιτικής της Ελλάδας: η χώρα ευρίσκεται και ανήκει στην (Εγγύς) Ανατολή, χάσμα χωρίζει τον Ελληνισμό και την Ανατολή από την Ευρωπαϊκή

Δύση, κίνδυνοι για το Κράτος υφίστανται εκατέρωθεν, αλλά επικινδυνότερες είναι οι απειλές από την Δύση, επειδή αφορούν στην πνευματική ταυτότητα και ηθική υπόσταση του ΝεοΈλληνα, παρά οι υλικώτεροι κίνδυνοι από την Ανατολή.

Ιδού το ες αεί ισχύον αληθές Στρατηγικό Δόγμα της νεώτερης Ελλάδας.

Όλη η ΝεοΕλληνική ιστορία μετά την δολοφονία του (από αγνούς Έλληνες – εις δόξαν του ΝεοΕλληνικού παραλόγου) είναι απόδειξη της αλήθειας του παραπάνω Στρατηγικού Δόγματος.

Το Καθεστώς της χώρας ευρίσκεται σε πανικό.

Το προπαγανδιστικό παραλήρημα των συστημικών μέσων μαζικής πληροφοριακής διαστροφής συνεχίζεται στο προδιαγεγραμμένο crescendo του, όσο η φοβερή αλήθεια γίνεται φανερώτερη στον Λαό.

Και η Κυβέρνηση του Καθεστώτος επιδίδεται σε κολπάκια μνημονειακής κουτοπονηριάς, από το Χρηματιστήριο μέχρι τις Πρόωρες Εκλογές. Ενώ έχει πάθει αμόκ εθελοδοουλίας και υποτέλειας: τα δίνει όλα χύμα πια, αφού έκανε την πρώτη πράξη προδοσίας το βράδυ του Δημοψηφίσματος. Ελπίζουν σε μια ταχύτατη ολοκλήρωση της προδοσίας τους.

Με πονηριά δίνουν τα περιουσιακά στοιχεία του δημοσίου, τις ενεργειακές πρώτες ύλες του, για ξεπούλημα ή «εκμετάλλευση» στους Ευρωπαίους. Δεν θέλουν να είναι διαθέσιμα για την παραγωγική ανασυγκρότηση της χώρας μετά τη Μεγάλη Νέα Αρχή που έρχεται. Η

στρατηγική των ανδρείκελων του Καθεστώτος είναι να δημιουργούν τετελεσμένα, να δεσμεύουν το μέλλον.

Αλλά φυσικά τίποτε προδοτικό δεν δεσμεύει τον Λαό. Τίποτε που στρέφεται κατά των συμφερόντων του. Ακόμη και αν το έχουν οι κακοκυβερνήτες του συμφωνήσει εξ ονόματός του. Οι συμφωνίες της Κυβέρνησης του Καθεστώτος δεν δεσμεύουν, και το έκτρωμα που γεννοβολιέται τούτες τις μέρες αναιδώς αν το βγάλουν στο φως θα το σιχαθεί η πλάση όλη. Να το ξέρουν οι αντισυμβαλλόμενοι με το Καθεστώς και τις Κυβερνήσεις του. Η κοινωνία του Λαού δεν θα τηρήσει τα συμφωνηθέντα όσες και όποιες ρήτρες και να βάλλουν.

Έχουν προειδοποιηθεί.

Και αλλοίμονο σε όσους θελήσουν να εφαρμόσουν τις συμφωνίες.

Την επιγραμματική διατύπωση για την απόλυτη δικαιοδοσία του Λαού να θέτει και να άρει τα συστήματα διακυβέρνησής του, καθώς και τους σαφείς όρους τομής ασυνέχειας στην κρατική υπόσταση και θέσμισης Νέας Αρχής, παρέχει η Διακήρυξη της Αμερικανικής Ανεξαρτησίας της 4^{ης} Ιουλίου 1776 από τις Ηνωμένες Πολιτείες δογματίζουσες εν Συνόδω (In Congress) όπως ο Πάπας Ex Cathedra:

«Ισχυριζόμαστε ότι αυτές οι αλήθειες είναι αυταπόδεικτες, ότι όλοι οι άνθρωποι δημιουργούνται ίσοι, ότι προικίζονται από τον Δημιουργό τους με ωρισμένα αναπαλλοτρίωτα Δικαιώματα, ότι μεταξύ αυτών είναι η Ζωή, η Ελευθερία και η επιδίωξη της Ευτυχίας – Ότι για να εξασφαλίσουν αυτά τα Δικαιώματα θεσπίζονται Κυβερνήσεις μεταξύ των Ανθρώπων, οι οποίες αντλούν τις δίκαιες εξουσίες τους από την συγκατάθεση των κυβερνωμένων – Ότι οποτεδήποτε κάποια Μορφή Διακυβέρνησης καθίσταται καταστρεπτική αυτών των σκοπών, είναι το Δικαίωμα του Λαού να την αλλάξει ή να την καταργεί, και να θεσπίζει

νέα Διακυβέρνηση, θέτοντας τα θεμέλιά της σε τέτοιες αρχές και οργανώνοντας τις εξουσίες της με τέτοια μορφή που σε αυτόν θα φαίνονται οι πιο κατάλληλες για να έχουν ως αποτέλεσμα την Ασφάλεια και Ευτυχία του».

Κλασσικής υφής η διατύπωση του Thomas Jefferson, δεν έχουμε να προσθέσουμε ή να αφαιρέσουμε τίποτα στην παρούσα ανάγκη μας. Στο σύμβολο του Τσαγιού τότε και των φόρων του αντικαθιστούμε το Ευρώ τώρα και την φοροεπιδρομή που το έργο αυτό του Διαβόλου προκαλεί και συνεπιφέρει!

Το Καθεστώς της χώρας ευρίσκεται σε πανικό κατάρρευσης. Σφαδάζει.

Ο Δοτός Πρωθυπουργός και η τωρινή Κυβέρνηση του Καθεστώτος αποδεικνύονται μοιραίοι.

Ο χειρισμός του μείζονος εθνικού θέματος από αυτούς, που είναι η μεγακρίση και η σχέση της χώρας προς την Ευρώπη συνιστά μια τεράστια αποτυχία με καταστροφικές συνέπειες για τη χώρα αν δεν ανατραπεί με μια Νέα Αρχή.

Η Στρατηγική της Κυβερνητικής ομάδας ήταν, όπως απεδείχθη εκ των υστέρων και για όσους δεν ήθελαν να το πιστέψουν εκ των προτέρων, η παραμονή στην Ευρωζώνη αντί πάσης θυσίας.

Βέβαια αυτό γεννάει ένα φοβερό ερώτημα πολιτικής αξιοπιστίας και ηθικής για τη συμπεριφορά της ηγετικής ομάδας του κόμματος και της Κυβέρνησης προς το Κόμμα και τους συντρόφους τους. Υποτίθεται ότι υπήρχαν δυο βασικές τάσεις στον πολιτικό σχηματισμό του Κόμματος. Η

πρώτη και ορθή, έβλεπε την αποφασιστική αρχή επίλυσης των προβλημάτων της χώρας στο τρίπτυχο χρεωκοπία – εθνικό νόμισμα – υποτίμηση. Η δεύτερη και ιδεοληπτική, προτιμούσε την αντιμετώπιση των προβλημάτων εντός της Ευρωζώνης είτε διότι αφελώς πίστευε στη μεταμόρφωση των συν-εταιρικών σχέσεων επί το ηπιώτερο για τα αδυνατότερα μέλη είτε διότι εκτιμούσε ιδιαίτερα υποτιθέμενα παρεμπύπτοντα γεωπολιτικά και όχι πρωτίστως οικονομικά οφέλη.

Ας πάρουμε αυτή την κατάσταση bona fide.

Η συνισταμένη των δυο συνιστωσών είναι μια γραμμή σκληρής διαπραγμάτευσης με δοκιμαστική μεν προτεραιότητα την παραμονή της χώρας στην Ευρωζώνη, αλλά όχι με κάθε θυσία. (Δεν λέω καν το ιδρυτικό στρατηγικό δόγμα «καμία θυσία για το Ευρώ»).

Αλλά τότε η Κυβέρνηση απλά και σχέτα κορόιδεψε την σοβαρή συνιστώσα. Η οποία άφησε την Κυβέρνηση καλοπροαίρετα να χειρισθεί το θέμα μέχρι τέλους υπό την προϋπόθεση βεβαίως της συμφωνημένης εφαρμογής της εναλλακτικής (και ορθής) λύσης αν η στρατηγική της Κυβέρνησης απετύγχανε, όπως όποιος είχε νου ήξερε ότι θα γίνει.

Προκύπτει ότι η ηγετική Κυβερνητική ομάδα πρόδωσε εκτός της Ελλάδας (που ως Κυβέρνηση του Καθεστώτος θα το έκανε ούτως ή άλλως) και το Κόμμα και την Αριστερά. Μια όντως καινοτομία της Κυβέρνησης να γίνει Γαλλοτσολιάς και Θαλαμηπόλος του Γιουνκέρ! **Δηλαδή εκτός από Γραικύλοι και ηλίθιοι!**

Παραμερίζοντας αυτές τις θλιβερές επιδόσεις ανεπιθύμητης πρωτιάς της Κυβέρνησης, η τακτική των 6 μηνών ήταν άθλια και παιδαριώδης μαζί.

Παιδαριώδης γιατί έτρεφαν αυταπάτες για τη φύση της Ευρωζώνης και της Ευρωπαϊκής Ένωσης, πίστεψαν δε τις πονηρές προτροπές της υστερούσας χώρας του πάλαι ποτέ άξονα και τις γελοίες φηγούρες της

Βρυξελλιαρικής νομενκλατούρας, και, το μυθολογικά αμαρτωλό, εθελοδούλησαν σε αυτές.

Άθλια δε είναι η τακτική γιατί με την επιμήκυνση της «διαπραγμάτευσης» δυσχέραιναν την εφαρμογή της εναλλακτικής λύσης. Το «αδιέξοδο» που επικαλούνται τώρα ήταν προμελετημένο. «Διαπραγματεύονταν» για να οδηγηθεί η χώρα στο αδιέξοδο που πίστευαν ότι θα την εγκλωβίσουν. Και όταν οδηγήθηκε, έκαναν Δημοψήφισμα υπολογίζοντας σε ένα ΝΑΙ, ή ασθενικό, ψιθυριστό ΟΧΙ. Εισέπραξαν κατακέφαλα το μεγαλειώδες ΟΧΙ του Λαού παρά την ολοκληρωτική προπαγάνδα, τις κλειστές Τράπεζες, τους κεφαλαικούς περιορισμούς και ελέγχους, τα 60 Ευρώ.

***Το Δημοψήφισμα θα μείνει χαραγμένο στις
χάλκινες δέλτους της Ελληνικής ιστορίας. Γενεές
εις αιώνα θα εμπνέονται από αυτό.***

Το Δημοψήφισμα κατέστησε μονόδρομο την έξοδο της χώρας από την Ευρωζώνη. Είναι η αρχή της Νέας Αρχής.

Από το βράδυ του Δημοψηφίσματος αρχίζει η τελική φάση του πανικού του Καθεστώτος και των ενεργουμένων του, της αποδόμησης του ΝεοΕλληνικού Κατεστημένου της Φαυλοκρατίας.

Αυτό που άρχισε με τον διορισμό του Προέδρου της Δημοκρατίας ολοκληρώνεται με τη συγκέντρωση πολιτικών αρχηγών υπ' αυτόν την επομένη του Δημοψηφίσματος, για να ακυρωθεί το αποτέλεσμα του. Ξαναγυρίζουμε προσωρινά στην προ του 800 π.Χ. εποχή, πριν τη Μεγάλη Ρήτρα του Λυκούργου. Δεν είναι ο Λαός που επικυρώνει ή

αρνησικυρεί τις προτάσεις της πολιτικής εξουσίας, αλλά η πολιτική εξουσία που ερμηνεύει καταχρηστικά τις αποφάσεις του Λαού.

Έχουμε πια προφανή κατάλυση του Πολιτεύματος. Ζούμε, χωρίς προσχήματα, σε ολοκληρωτική Ευρωδικτατορία του Καθεστώτος. Το Ευρώ δε και ο Ευρωπαϊσμός ως θρησκευτικό δόγμα. Και ως πατριωτικό καθήκον. Και ως κομπλεξισμός προόδου και ανωτερότητας.

Δέστε τους κακορίζικους διαφωτισμένους πως κορδώνονται όταν μιλάν χωρίς να καταλαβαίνουν για Ευρώπη και πως ξιπάζονται όταν αναφέρονται στους γείτονές μας. Σκάει η πλάτη σου στα γέλια! Αυτοί που έφεραν την Ελλάδα στον βόθρο της ατίμωσης.

Κάθε λάθος έχει την τάση να πολλαπλασιάζεται και να αυξάνεται. Σαν τον καρκίνο. Ο Μέγας Νόμος της Ομοιότητας («όμοιος ομοίω») δρα εκθετικά στην περίπτωση του σφάλματος. Γιατί το σφάλμα, ως αφύσικη αντίφαση, ως ρωγμή στη συνέχεια του Είναι, για να υπάρξει καν χρειάζεται ένα πλαίσιο γενικευμένης ρηγμάτωσης της πραγματικότητας, έχει υπαρξιακή ανάγκη τη μη αυθεντικότητα του φαινομένου όντος σε ένα συστημικό πλάτος και βάθος. Το λάθος, για να σταθεί, έχει ανάγκη, και έτσι τείνει να προκαλέσει, ένα πεδίο πολλαπλής διάρρηξης του Είναι από το μη-ον.

Αυτή είναι η αδήριτη μεταφυσική αναγκαιότητα που κάνει έναν άνθρωπο ατομικά ή ένα συλλογικό υποκείμενο να αναγκάζονται να κάνουν στη σκέψη ή την πράξη συνεχώς άλλα και περισσότερα και βαρύτερα λάθη από τη στιγμή που διαπράττουν ένα πρώτο σφάλμα –

τόσο μάλιστα αναγκαιότερη είναι αυτή η πυκνούμενη ακολουθία όσο το αρχικό σφάλμα είναι σημαντικότερο. Στο μέγιστο, αυτός ο νόμος συνιστά την εμπειρική βάση της θεολογικής θεωρίας του αρχέγονου, προπατορικού αμαρτήματος.

Στην Ευρώπη, ο αδήριτος αυτός νόμος του καρκινικού πολλαπλασιασμού του σφάλματος *praeter necessitatem* (κόντρα στον κανόνα του Occam), επιβαρύνεται στην λειτουργικότητα και τα αποτελέσματά του από την βουλησιαρχία της Ευρωπαϊκής ψυχής.

Ο νους της κοσμικής τάξης και οι αισθήσεις του φαίνεσθαι και η έφεση του τέλους και τελειότητας (ο έρως του καλού) χαρακτηρίζουν ουσιωδώς τον Έλληνα. Αλλά το Ευρωπαϊκό υποκείμενο δεν έχει άλλο από την αρχέγονη, απροσδιόριστη Βούληση (Schopenhauer) για να αυτοθεσμισθεί ως ένα τεχνητό σύστημα ιστάμενο επί του μη-όντος απέναντι από το Είναι και εκτός αυτού. Εύκολα συνάγεται λοιπόν η διαβόγητη Ευρωπαϊκή επιμονή που βασάνισε τους βαρβάρους σε αυθαίρετο «Κόσμο» - ακατανόητη για τον φυσικό άνθρωπο της αγωνιστικής εντελέχειας.

Ο συνδυασμός των δύο αρχών, του πολλαπλασιασμού του σφάλματος και της επιμονής της βούλησης στον τεχνητό αυτοκαθορισμό της, δίνουν εφιαλτικές διαστάσεις στον Ευρωπαϊκό καρκινισμό. Μάρτυς ο γοτθικός ναός και οι πόλεμοι εξόντωσης και η μουσική ελεφαντίαση και ο εικαστικός μοντερνισμός και το τεράστιο κράτος-έθνος ως φυλετικά ομογενές – και το Ευρώ!

Τώρα επιπροσθέστε σε αυτόν τον εφιάλτη του φυσικού ανθρώπου τον μιμητικό πιθηκισμό, από το ΝεοΕλληνικό κατεστημένο της Καθεστωτικής συμφοράς, της Ευρωπαϊκής βουλησιαρχικής επιμονής ευρισκόμενης στην κατάσταση αμόκ του παρακμιακού Ευρωπαϊσμού, και θα τρέξουμε μαζί, αποτειχιζόμενοι δυναμερώς μοναστικά από τον

**εντόπιο κρατικό καρκίνο, εις εποπτεία ευδαιμόνων φασμάτων
Απόλλωνος και, εάν συγκατανεύσει, αυτού του Θεού.**

Και επί το πρακτικώτερον, να πως εξηγείται ο παραλογισμός της Κυβέρνησης. Έκανε το πρώτο σφάλμα να μην εφαρμόσει άμα τω εξορκισμώ της την άριστη λύση του τριπτύχου χρεωκοπία - έξοδος από το Ευρώ - υποτίμηση με τέταρτο πυλώνα την σύγκλιση Συντακτικής Εθνοσυνέλευσης.

Δεύτερο σφάλμα επακόλουθο προέβη στην ανόητη Συμφωνία της 20^{ης} Φεβρουαρίου.

Τρίτο μεγαλύτερος υπό την επήρεια ψυχοφαρμάκων η φρίκη της στροφής εναντίον της λαϊκής ετυμηγορίας το βράδυ του Δημοψηφίσματος. **Έ, από τότε η Κυβέρνηση του Καθεστώτος έγινε ξεδιάντροπη. Τέτοια αμαρτία πληρώνεται με την ψυχή, και στον εγκόσμιο Άδη.**

Χρειαζόμαστε πια καθαρμούς.

Όπως το διέγινωσε ο Αριστοτέλης. Το αρχικό σφάλμα είναι γιγαντιαίο: η αλλοτρίωση του Ελληνισμού. Το τελικό κακό τιτανικό: ο όλεθρος της χώρας που βυθίζεται στο βάραθρο της απωλείας, καταγέλαστη και ατιμασμένη για τις αμαρτίες του Καθεστώτος της.